

Sygn. akt **III AUa 2201/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Cierpiał

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr)

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r. w Poznaniu

sprawy **J. S.**

przeciwko **Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w P.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 15 września 2014 r. sygn. akt VII U 2223/13

oddala apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 czerwca 2013r. (znak (...)) Wojskowe Biuro Emerytalne w P., odmówiło **J. S.** umorzenia postępowania z wniosku z dnia 13.09.2001 r. o doliczenie pracy cywilnej do wysługi emerytalnej zakończonego prawomocną decyzją z dnia 19.09.2001 r. W uzasadnieniu wskazano, że prawomocną decyzją z dnia 19.09.2001r. wojskowy organ emerytalny doliczył do wysługi emerytalnej 12 lat, 5 miesięcy i 25 dni zatrudnienia po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej. Pismem z dnia 9.04.2013r. odwołujący cofnął wniosek z dnia 19.09.2001r. i wniósł o umorzenie postępowania. W związku z tym, że postępowanie się nie toczy (zakończone prawomocną decyzją z dnia 19.09.2001r.), w ocenie wojskowego organu emerytalnego brak było możliwości umorzenia postępowania.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J. S., z jego treści wynika, że wnosi o cofnięcie doliczenia okresu służby cywilnej, albowiem nie wpłynęło ono na zwiększenie jego emerytury, a tym samym zmianę decyzji z dnia 19.09.2001r. Odwołujący w uzasadnieniu podniósł, że (...) błędnie wykazał mu emeryturę w takiej samej wysokości przed i po

doliczeniu stażu pracy cywilnej, w związku z czym wydanie decyzji o doliczeniu stażu cywilnego było bezprzedmiotowe, bo nic nie zmieniło w jego sytuacji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymując argumentację z zaskarżonej decyzji, wniósł o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą o sygn. akt VII U 1982/13 (skargą na bezczynność organu) - z odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 12 czerwca 2013 r. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 2223/13.

Decyzją z dnia 12 czerwca 2013r. Wojskowe Biuro Emerytalne w P. odmówiło wypłaty J. S. od dnia 13.12.1988r. emerytury wojskowej i wojskowej renty inwalidzkiej w zbiegu, tj. jednego świadczenia w całości, a drugiego w połowie. W uzasadnieniu wskazano, że dwoma decyzjami z dnia 13.12.1988r. przyznano wnioskodawcy wojskową rentę inwalidzką i przyznano mu emeryturę wojskową, zawieszając jej wypłatę jako świadczenie mniej korzystne. Decyzją z dnia 5.12.1991r. podjęto wypłatę emerytury wojskowej wraz z dodatkiem z tytułu inwalidztwa. We wniosku z dnia 12.04.2013r. J. S. domagał się wypłaty obu świadczeń w zbiegu, począwszy od 13.12.1988r. WBE wskazało, że w dacie zwolnienia ze służby wojskowej i przyznawania prawa do renty i emerytury obowiązywały przepisy ustawy z dnia 16.12.1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, w myśl których (art. 37 ust. 1) odwołujący, aby były podstawy do stwierdzenia zbiegu świadczeń, powinien być uznany za osobę, której inwalidztwo powstało wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze - a tak nie było w jego przypadku. W uzasadnieniu decyzji wskazano także, iż zbieg świadczeń nie przysługuje mu również po wejściu w życie ustawy z dnia 10.10.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (art. 42). Ponadto wojskowy organ emerytalny wskazał, że żądanie spłaty za okres wsteczny nie znajduje żadnego uzasadnienia, gdyż świadczenia wypłaca się nie wcześniej niż od miesiąca, w którym złożono wniosek.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. S., wnosząc o przywrócenie prawa do renty inwalidzkiej III grupy w związku ze służbą wojskową, która została bezprawnie zamieniona na emeryturę wojskową oraz o podjęcie wypłaty emerytury wojskowej, wypłaty należnych świadczeń, tj. renty i emerytury pozostających w zbiegu. W uzasadnieniu podniósł, że miał przyznaną rentę, a wraz z osiągnięciem wieku emerytalnego wstrzymano mu jej wypłatę i podjęto wypłatę emerytury, co jest dla niego niekorzystne, w związku z czym domaga się spłaty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Zarządzeniem z dnia 11.10.2013r. połączono sprawy sygn. akt VII U 2223/13 i sygn. akt VII U 2224/13 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz ustanowiono dla J. S. pełnomocnika z urzędu.

Wyrokiem z dnia 15 września 2014 r. wydanym w sprawie VII U 2223/13 Sąd Okręgowy w Poznaniu w punkcie 1 wyroku oddalił odwołania od obu zaskarżonych decyzji (tj. od decyzji z dnia 11.06.2013 r. i 12.06.2013 r.) oraz zasądził od odwołującego na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2 wyroku), a także przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu r.pr. B. O. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) netto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Odwołujący J. S. urodził się w dniu (...)

Decyzją z dnia 13.12.1988 r. Wojewódzki Sztab Wojskowy w P. przyznał J. S. wojskową rentę inwalidzką, z uwagi na zaliczenie go do III grupy inwalidów przez właściwą wojskową komisję lekarską, która ustaliła, że inwalidztwo to pozostaje w związku ze służbą wojskową. W przedmiotowej decyzji zostały wykreślone zawarte w druku słowa, że inwalidztwo „powstało wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze”. Ww. decyzję poprzedziło orzeczenie (...) w P. z dnia 12.08.1987 r., nr (...), którym zaliczono ubezpieczonego do trzeciej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia i do trzeciej grupy inwalidów

w związku ze służbą wojskową, ze stwierdzeniem, że nie zalicza się badanego do grupy inwalidzkiej, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Decyzją z dnia 13.12.1988r. Wojewódzki Sztab Wojskowy w P. przyznał J. S. prawo do emerytury wojskowej od dnia 1.04.1989r., przy czym wypłatę tego świadczenia zawieszono od dnia przyznania - na czas pobierania renty inwalidzkiej. Na dzień zwolnienia z zawodowej służby wojskowej odwołujący posiadał 24 lata, 10 miesięcy i 21 dni wysługi emerytalnej z tytułu służby wojskowej.

Decyzją z dnia 5.12.1991r. Wojskowe Biuro Emerytalne w P. podjęło od dnia 1.01.1992r. wypłatę emerytury wojskowej.

Wnioskiem z dnia 13.09.2001r. odwołujący zwrócił się do Dyrektora WBE w P. o zaliczenie pracy cywilnej do wysługi emerytalnej. Po rozpoznaniu powyższego wniosku decyzją z dnia 19.09.2001r. doliczono odwołującemu do wysługi emerytalnej 12 lat, 5 miesięcy i 25 dni zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej. Przed doliczeniem wysługi emerytalnej procentowy wymiar emerytury J. S. (przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru) wynosił 75% podstawy wymiaru, na co składało się 66% wysługi z tytułu służby wojskowej i 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Po doliczeniu wysługi emerytalnej decyzją z dnia 19.09.2001r. procentowy wymiar emerytury (przy zachowaniu zasady nie przekraczania 75% podstawy wymiaru) wynosił nadal 75% podstawy wymiaru, na co składało się 82,14% z tytułu wysługi emerytalnej (37 lat, 4 miesiące i 15 dni) i 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Doliczenie do wysługi emerytalnej zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej nie wpłynęło na wysokość świadczenia emerytalnego.

J. S. nie odwołał się od decyzji z dnia 19.09.2001r., ani nie cofnął wniosku o doliczenie do wysługi emerytalnej zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej. Decyzja z dnia 19.09.2001r. jest prawomocna.

Wyrokiem z dnia 9.04.2009r. Sąd Okręgowy w Poznaniu (sygn. VIII U 223/09) w sprawie z odwołania J. S. przeciwko ZUS I Oddział w P. oddalił odwołanie od decyzji z dnia 19.12.2008r., odmawiającej przyznania J. S. prawa do emerytury. Apelacja odwołującego została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29.07.2009r. (sygn. III AUa 511/09).

Pismem z dnia 13.12.2012r. odwołujący zwrócił się o „skorygowanie w decyzji o przyznaniu świadczenia, że pobiera emeryturę za 25 lat służby wojskowej, a te 12 lat, 5 miesięcy i 25 dni, to była praca cywilna, za którą nie otrzymuje emerytury”.

Decyzją z dnia 16.01.2013r. pozwany odmówił J. S. ponownego rozpoznania okresu wysługi emerytalnej ustalonej w prawomocnej decyzji z dnia 19.09.2001r. i dokonania zmiany tej decyzji poprzez nieuwzględnienie w wysłudze emerytalnej okresów pracy cywilnej w ilości 12 lat, 5 miesięcy i 25 dni.

Wyrokiem z dnia 4.03.2013r. Sąd Okręgowy w Poznaniu (sygn. VII U 563/13) oddalił odwołanie od powyższej decyzji. Apelacja odwołującego została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19.02.2014r. (sygn. III AUa 1285/13).

Pismem z dnia 9.04.2013r. J. S. cofnął wniosek z dnia 19.09.2001r. i wniósł o umorzenie postępowania.

Decyzją z dnia 11 czerwca 2013r. Wojskowe Biuro Emerytalne w P. odmówiło J. S. umorzenia postępowania z wniosku z dnia 13.09.2001r. o doliczenie pracy cywilnej do wysługi emerytalnej zakończonego prawomocną decyzją z dnia 19.09.2001r.

W dniu 12 kwietnia 2013r. J. S. złożył wniosek o wypłatę od 13 grudnia 1988r. emerytury wojskowej i wojskowej renty inwalidzkiej w zbiegu, tj. jednego świadczenia w całości, a drugiego w zbiegu.

Decyzją z dnia 12 czerwca 2013r. Wojskowe Biuro Emerytalne w P. odmówiło wypłaty J. S. od dnia 13.12.1988r. emerytury wojskowej i wojskowej renty inwalidzkiej w zbiegu, tj. jednego świadczenia w całości, a drugiego w połowie.

Odwołujący zaskarżył obie decyzje (z dnia 11 czerwca 2013r. i z dnia 12 czerwca 2013r.)

Mając na uwadze powyżej ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy wskazał w pierwszej kolejności, że w przedmiotowej sprawie były rozpatrywane dwie kwestie:

- 1) odmowa umorzenia postępowania z wniosku J. S. z dnia 13.09.2001r. o doliczenie pracy cywilnej do wysługi emerytalnej, zakończonego prawomocną decyzją z dnia 19.09.2001r.,
- 2) odmowa wypłaty J. S. od dnia 13.12.1988r. emerytury wojskowej i wojskowej renty inwalidzkiej w zbiegu, tj. jednego świadczenia w całości, a drugiego w połowie.

Rozpatrując pierwszą ze wskazanych powyżej kwestii, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w sprawie z odwołania J. S. od decyzji pozwanego wojskowego organu rentowego o odmowie ponownego rozpoznania okresu wysługi emerytalnej, ustalonej w prawomocnej decyzji z dnia 19 września 2001r. i dokonania zmiany tej decyzji poprzez nieuwzględnienie w wysłudze emerytalnej okresów pracy cywilnej w ilości 12 lat 5 miesięcy i 25 dni, zapadł już prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 marca 2013r., sygn. akt VII U 563/ 13, a Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 19 lutego 2014 r. oddalił apelację wnioskodawcy (sygn. akt III AUa 1285/130). Tym samym zgodnie z treścią art. 365 § 1 k.p.c. rozstrzygnięcie to, z uwagi na jego prawomocność, wiąże Sąd, co oznacza, że Sąd nie może ponownie rozpoznawać sprawy dotyczącej tej samej kwestii, chyba, że po uprawomocnieniu się decyzji w tej samej sprawie zostałyby przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne, albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Wówczas to odwołujący mógłby wnioskować o ponowne ustalenie jego prawa do świadczenia, zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, który stanowi, że prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu. Jednakże z uwagi na to, że bezspornie odwołujący nie wskazał żadnych nowych okoliczności, a tym bardziej nowych dowodów, istniejących w dniu wydania decyzji, które miałyby wpływ na prawo lub wysokość świadczenia, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie J. S. od decyzji z dnia 11.06.2013 r., którą to organ rentowy odmówił umorzenia postępowania o doliczenie pracy cywilnej do wysługi emerytalnej, zakończonego prawomocną decyzją z dnia 19.09.2001 r.

Odnośnie drugiej spornej kwestii, tj. odmowy emerytury wojskowej i wojskowej renty inwalidzkiej w zbiegu, Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony nie mógł korzystać ze zbiegu świadczeń określonego w art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, ponieważ jego inwalidztwo co prawda powstało wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową, jednakże z tego tytułu nie przysługiwały mu świadczenia odszkodowawcze. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że odwołujący orzeczeniem (...) w P. z dnia 12 sierpnia 1987r. nr (...), zaliczony został do trzeciej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia i do trzeciej grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową, ale ze stwierdzeniem, że nie zalicza się badanego do grupy inwalidzkiej, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze. To ustalenie znalazło wskazane w punkcie 1 decyzji Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w P. z dnia 13 grudnia 1988r., w której stwierdzono zaliczenie ubezpieczonego do III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową, wykreślając pozostałą część druku o treści: „powstało wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze”. Odwołujący nie zaskarżył ani orzeczenia (...) w P. z dnia 12.08.1987 r. nr (...), ani decyzji z dnia 13.12.1988 r. o przyznaniu wojskowej renty inwalidzkiej. Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę, iż w toku postępowania odwołujący nie wykazał w żaden sposób, że jego inwalidztwo powstało na skutek wypadku lub choroby, pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługuje świadczenie odszkodowawcze, mimo że ciężar udowodnienia tej okoliczności spoczywał na nim zgodnie z treścią art. 6 k.c.

Na koniec Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę, że po wejściu w życie nowej ustawy, tj. ustawy z dnia 10.10.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin, również nie przysługuje mu prawo do zbiegu świadczeń, z uwagi na treść art. 42 tej ustawy.

Reasumując, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że odwołujący nie wykazał żadnych przesłanek mogących podważyć zasadność zaskarżonych decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz powołanych przepisów prawa materialnego, oddalił oba odwołania, nie znajdując podstaw do ich uwzględnienia (pkt 1 wyroku).

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2) i 3) wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1 oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, nr 163, pozycja 1349 ze zmianami).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia osobiście wniósł odwołujący J. S..

Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu nierozpoznanie sprawy dotyczącej kłamstwa WBE, które podaje fałszywą informację polegającą na tym, że w decyzjach swoich wskazuje, iż zgodnie z art. 37 ust.1. ustawy z dnia 16 grudnia 1972r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, na podstawie, której został zwolniony z wojska, nie przysługuje mu połowa drugiego świadczenia, natomiast na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993r, o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (art. 15 ust.4) emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru, a nie o 50%.

Pozwany organ rentowy wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja odwołującego nie zasługiwała na uwzględnienie.

J. S. w apelacji wskazywał, iż w jego ocenie, wbrew stanowisku Sądu I instancji, który podzielił stanowisko organu rentowego, powinno zostać mu przyznane prawo do pobierania świadczenia emerytalnego w zbiegu ze świadczeniem rentowym. Nadto apelujący podkreślał w treści apelacji, że organ rentowy błędnie ustalił wysokość przyznanego mu świadczenia i nie doliczył do jego wysokości 15 % zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Treść apelacji w dużej mierze skupiała się przede wszystkim na wykazaniu, w jaki sposób organ rentowy powinien dokonać stosownych obliczeń.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny, już na wstępie wskazuje, że podnoszone przez J. S. zarzuty, dotyczące nieprawidłowości w sposobie doliczenia do pobieranego przez niego świadczenia emerytalnego 15 % z tytułu inwalidztwa, wychodzą poza zakres sporu rozpoznawanego przez Sąd odwoławczy w niniejszym postępowaniu. Zważyć bowiem należy, że przedmiotem rozpoznania Sądu I instancji były odwołania J. S. od dwóch decyzji organu rentowego, z których żadna z nich nie dotyczyła zasad określania wysokości należnego odwołującemu świadczenia emerytalnego. Pierwszą z zaskarżonych decyzji - z dnia 11 czerwca 2013 r. - Wojskowe Biuro Emerytalne w P. odmówiło J. S. umorzenia postępowania wszczętego jego wnioskiem z dnia 13.09.2001 r. o doliczenie pracy cywilnej do wysługi emerytalnej. Postępowanie, którego umorzenia domagał się odwołujący zostało zakończone prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 19.09.2001 r., którą to decyzją organ rentowy doliczył odwołującemu do wysługi emerytalnej okres zatrudnienia tzw. cywilnego, który przypadł po zwolnieniu ze służby wojskowej. Z kolei drugą z zaskarżonych decyzji - wydaną w dniu 12 czerwca 2013 r. - Wojskowe Biuro Emerytalne odmówiło wypłaty J. S. od dnia 13.12.1988 r. emerytury wojskowej i wojskowej renty inwalidzkiej w zbiegu, tj. jednego świadczenia w całości, a drugiego w połowie.

Zważyć należy, że w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń, ani nie oblicza tych świadczeń, choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją. Rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego zawsze bezpośrednio musi odnosić się do treści zaskarżonej decyzji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ

52/99, OSNP 2000/15/601). W sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, sąd pierwszej instancji kontroluje bowiem jej zgodność z prawem, a sąd drugiej instancji - prawidłowość rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w odniesieniu do stanu rzeczy (faktycznego i prawnego) istniejącego w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, podkreślić należy, że to treść obu zaskarżonych decyzji określa Sądowi rozpoznającemu odwołania zakres rozpoznania, tzw. granice rozpoznania. Oznacza to, że Sąd nie może w swoim rozstrzygnięciu orzekać o kwestiach, których nie dotyczyły zaskarżone decyzje. Odwołujący w treści apelacji podnosił natomiast zarzuty, które nie mają bezpośredniego związku z treścią zaskarżonych decyzji, a nadto dotyczą kwestii, które nie były rozpoznawane przez Sąd I instancji. Tym samym, Sąd Apelacyjny nie może rozpoznawać w przedmiotowym postępowaniu wątpliwości odwołującego dotyczących sposobu wyliczenia należnego mu świadczenia emerytalnego. Wszelkie wątpliwości w tym przedmiocie mogą być rozpoznawane jedynie w osobnym postępowaniu. Powyższe wynika ze specyfiki spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, albowiem kognicja sądu w danej sprawie, jak już wskazywano powyżej, zawsze wyznaczona jest zakresem rozpoznania zaskarżonej decyzji.

Mając zatem na uwadze treść zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, jak i treść zaskarżonych decyzji, Sąd Apelacyjny wskazuje, że w jego ocenie Sąd I instancji wydał rozstrzygnięcie odpowiadające prawu, tj. procedował zgodnie z zasadami ustalonymi w kodeksie postępowania cywilnego, dzięki czemu ustalił w przedmiotowej sprawie w sposób prawidłowy stan faktyczny, a nadto zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. Sąd Apelacyjny zgadza się w całości z przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji argumentacją zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia i stwierdza, że zasadnie Sąd Okręgowy oddalił odwołania J. S. od obu zaskarżonych decyzji.

Mając na uwadze treść pierwszej z dwóch zaskarżonych decyzji, wydanej w dniu 11 czerwca 2013 r., Sąd Apelacyjny wskazuje, że odwołujący nie może skutecznie domagać się zmiany prawomocnej decyzji, tylko dlatego, że nie zgadza się z jej treścią, w sytuacji, gdy już raz jego wniosek w tej samej kwestii był rozpatrywany przez organ rentowy, a następnie przez Sąd odwoławczy pierwszej, jak i drugiej instancji. Zważyć bowiem należy - jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy - że decyzją z dnia 16.01.2013 r. pozwany organ rentowy odmówił J. S. ponownego rozpoznania okresu wysługi emerytalnej ustalonej w prawomocnej decyzji z dnia 19.09.2001 r. i dokonania zmiany tej decyzji poprzez nieuwzględnienie w wysłudze emerytalnej okresów pracy cywilnej. Decyzja ta została uznana za słuszną przez Sąd I i II instancji. Podkreślić także należy, iż brak jest podstaw prawnych do tego, aby żądać, tak jakby chciał tego odwołujący, wyłączenia ze stażu emerytalnego wybranych okresów, w sytuacji, gdy już raz zostały one do tego stażu zaliczone (vide uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 lutego 2014 r. sygn. akt III AUa 1285/13, niepubl.).

Z uwagi na powyższe, zasadnie Sąd Okręgowy oddalił odwołanie odwołującego od decyzji z dnia 11 czerwca 2013 r., bowiem Sąd rozpoznający daną sprawę związany jest treścią prawomocnego rozstrzygnięcia wydanego w innej sprawie, jednak dotyczącego tej samej kwestii. Powyższa konkluzja płynie z treści słusznie przywołanego przez Sąd Okręgowy przepisu art. 365 k.p.c., z którego wynika, że prawomocne orzeczenie wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Norma zakodowana w tym przepisie wskazuje na to, że związanie stron (oraz wyjątkowo innych osób), o których w nim mowa, polega na związaniu tych osób dyspozycją zawartej w sentencji wyroku, skonkretyzowanej, zindywidualizowanej i trwałej normy prawnej wywiedzionej przez sąd z norm generalnych i abstrakcyjnych zawartych w przepisach prawnych.

Wniosek odwołującego o ponowne przeliczenie, lub ustalenie okresu wysługi emerytalnej mógłby zostać uwzględniony jedynie w sytuacji, gdyby spełniał określone warunki wskazane przez Sąd Okręgowy, tj. gdyby odwołujący w treści swojego wniosku wskazał na nowe, istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, albo wskazałby na nowe dowody, które istniały w dniu wydawania decyzji, jednak nie były one znane organowi rentowemu i miałyby one wpływ na prawo do świadczenia albo jego wysokość. Wówczas zgodnie z art. art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2013 r., poz. 666) wniosek odwołującego mógłby zostać potraktowany jako wniosek o ponowne ustalenie prawa ubezpieczonego do świadczenia. Powtórzenia wymaga, że zgodnie z tym przepisem prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w

tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne, albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi rentowemu, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokości. Treść tego przepisu oznacza, że możliwość ponownego zrewidowania treści prawomocnej decyzji jest uzależniona od zaistnienia łącznie dwóch przesłanek: po pierwsze - ujawnienia po uprawomocnieniu się decyzji nowych środków dowodowych lub okoliczności faktycznych, które istniały przed wydaniem tej decyzji w toku postępowania administracyjnego przed organem rentowym, ale nie zostały w nim powołane i po drugie - możliwości ich wpływu na wynik prawomocnie już zakończonej sprawy.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca faktycznie nie powołał się na takie nowe dowody czy okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę wniosku o ponowne ustalenie prawa do świadczenia.

Przechodząc do kwestii zasadności oddalenia odwołania od drugiej z zaskarżonych decyzji, wydanej w dniu 12 czerwca 2013 r., od której J. S. także wniósł odwołanie i które rozpoznawał Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny stwierdza, że również i w tym przypadku Sąd I instancji zasadnie oddalił wniesione odwołanie. Przede wszystkim podkreślić należy, że organ rentowy i Sąd Okręgowy oparły się na właściwej podstawie prawnej, tj. na treści art. 37 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r., nr 29, poz. 139) w brzmieniu obowiązującym w czasie kiedy odwołujący kończył zawodową służbę wojskową. Przepis ten stanowił, że renciście, którego inwalidztwo powstało wskutek wypadku lub choroby, pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze, uprawnionemu do emerytury przewidzianej w niniejszej ustawie lub w innych przepisach, wypłaca się w zależności od jego wyboru: rentę inwalidzką powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty inwalidzkiej.

Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, przesłanka warunkująca przyznanie prawa do pobierania świadczenia emerytalnego w zbiegu ze świadczeniem inwalidzkim (bądź w odwrotnej konfiguracji), określona w tym przepisie, jest jednoznaczna: inwalidztwo osoby pobierającej świadczenie powstało wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku z służbą wojskową, z tytułu których przysługuje świadczenie odszkodowawcze. Odwołujący tego warunku nie spełnia, albowiem nie przysługuje mu świadczenie odszkodowawcze z tytułu inwalidztwa. Odwołujący zgodnie z orzeczeniem (...) w P. z dnia 12.08.1987 r. został zaliczony do trzeciej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia i do trzeciej grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową ze stwierdzeniem, że nie zalicza się badanego do grupy inwalidzkiej, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze. To ustalenie znalazło odzwierciedlenie w treści punktu 1 decyzji Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w P. z dnia 13 grudnia 1988 r. Odwołujący tych decyzji nigdy nie zaskarżył, i jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, w toku przedmiotowego postępowania nie przedstawił żadnego dowodu, który mógłby wskazywać, że błędnie nie został zaliczony do grupy inwalidzkiej, z tytułu której przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Powyższa okoliczność jednoznacznie wyklucza możliwość zastosowania art. 37 ust 1 ustawy o z dnia 16.12.1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Innymi słowy, odwołujący nie może starać się o przyznanie świadczenia w zbiegu, bowiem jak już wskazywano powyżej, nie został zaliczony do grupy inwalidzkiej z tytułu której przysługują mu świadczenia odszkodowawcze.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty apelującego nie mogły zasługiwać na uwzględnienie, a rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Poznaniu jest słuszne i prawidłowe, albowiem odpowiada prawu i ma odzwierciedlenie w należycie ustalonym stanie faktycznym. Tym samym Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił złożoną w niniejszej sprawie apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Jolanta Cierpiął	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	----------------------	-------------------------------